28. Πρὶν ξετάσουμε πιὸ πέρα τὴν καρδιὰ τοῦ ἀρνιοῦ, ἂς σᾶς ξηγήσω μερικὰ της μὲ τὴ βοήθια τοῦ Ἀχν. 6, ποὺ τὸ φανταζόμαστε πὼς παρασταίνει ὅλη τὴν κυκλοφορία. Σημείωσε ὅμως, πὼς ἡ ζουγραφιά μας εἶναι ἁπλὸ ἀχνάρι κι' ὄχι ἀληθινὴ εἰκόνα· δὲν παρασταίνει τὰ αἱματόσταμνα ὅπως εἶναι ἀληθινὰ βαλμένα μέσα στὸ κορμί. Ἂ δὲν εἴχαμε βραχιόνια καὶ πόδια, καὶ μοναχὰ λίγες τριχωπὲς στὴν κορφὴ τῆς κεφαλῆς καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κορμιοῦ, τότες θἄμιαζε ἴσως περισσότερο μὲ τὸ φυσικὸ παρ' ὅ,τι μιάζει τώρα.

Στὴ μέση τῆς ζουγραφιᾶς εἶναι ἡ καρδιά. Καθὼς βλέπεις, ἕνα ὁλόρθο μεσότοιχο τὴ χωρίζει ζερβόδεξα σὲ διὸ μισὰ μέρη. Σὲ κάθε μισὸ εἶναι σημαδεμένα—ὄχι ὅμως κι' ὁλότελα χωρισμένα – διὸ θαλάμια, ἕνα ἀ πάνου κι' ἕνα κάτου. Ἔτσι ἔχουμε τέσσερα θαλάμια ὅλα ὅλα· τὰ διὸ ἀπάνου θαλάμια, σημαδεμένα μὲ τὰ ψηφιὰ ΔΛ καὶ ΑΛ ποὺ λέγουνται *Δεξὺ κι' Ἀριστερὸ Λουβί*, καὶ τὰ διὸ κάτου θαλάμια σημαδεμένα ΔΚ καὶ ΑΚ ποὺ λέγουνται *Δεξιὰ κι' Ἀριστερὴ Κοιλίτσα*. Τὸ δεξὺ λουβὶ ΔΛ βγαίνει μὲ τὸ δρόμο τῆς σαΐτας στὴ δεξιὰ κοιλίτσα ΔΚ, καὶ τὸ στόμα του εἶναι προφυλαγμένο, καθὼς θὰ δοῦμε, μὲ θυρόφυλλο. Τὸ ἀριστερὸ λουβὶ ΑΛ βγαίνει στὴν ἀριστερὴ κοιλίτσα ΑΚ, κι' ἔχει κι' ἀφτὸ στόμα προφυλαγμένο μὲ θυρόφυλλο. Χρειάζεσαι ὅμως σωστὸ ὁλόγυρο γιὰ νὰ πᾶς εἴτε ἀπὸ τὸ δεξὺ λουβὶ εἴτε ἀπὸ τὴ δεξιὰ κοιλίτσα στὸ ἀριστερὸ λουβὶ ἢ στὴν ἀριστερὴ κοιλίτσα. Ἂς δοῦμε τώρα πῶς μποροῦμε νὰν τὰ καταφέρουμε.

Πὲς πὼς ἀρχίζουμε μὲ τὰ διὸ σωληνάρια τὰ σημαδεμένα μὲ τὰ ψηφιὰ ΑΚΦ καὶ ΚΚΦ, ποὺ τοὺς τοίχους τοὺς παρασταίνει ἡ ζουγραφιὰ μὲ ψιλὲς γραμμές. Ἀφτὰ καὶ τὰ διό τους βγαίνουνε στὸ δεξὺ λουβί. Εἶναι ἡ ἀπάνου καὶ ἡ κάτου κούφια φλέβα, ποὺ βρήκαμε λίγο πρὶν στοῦ ἀρνιοῦ τὴν καρδιά. Ἀπὸ τὸ δεξὺ λουβὶ ἔφκολα μπαίνεις στὴ δεξιὰ κοιλίτσα, κι' ἀπὸ κεῖ ἀκολουθῶντας τὴ σαΐτα ὁ δρόμος σου πάγει ἴσια ὡς μέσα στὸ σωληνάρι τὸ σημαδεμένο ΠΑ. Ἀφτὸ εἶναι ἡ πλεμονικιὰ ἀρτηρία, ποὺ τὸ ἐξωτερικό της τὸ εἶδες στὴν ἀρνήσια καρδιά. (Ἀχν. 5, ΠΑ). Προχωρῶντας μέσα στὴν πλεμονικιὰ ἀρτηρία, φτάνεις στὰ πλεμόνια· κι' ἀφοῦ περάσεις μερικοὺς κλάδους ἀσημάδεφτους στὸ ἀχνάρι, διαβαίνεις ἀρτηρίες ποὺ ὅλο καὶ μικραίνουν, καὶ τέλος βρίσκεσαι στὶς τριχωπὲς τῶν πλεμονιῶν. Ἀνοίγοντας δρόμο μέσα τους, βγαίνεις μέσα σὲ φλέβες, καὶ λίγο λίγο προχωρῶντας πρὸς τὴ γραμμὴ τῆς σαΐτας μέσα σὲ φλέβες ποὺ ὅλο καὶ μεγαλώνουν, καταντᾶς σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερεις μεγάλες φλέβες (ἡ ζουγραφιὰ δείχνει μονάχα μιὰ τους) ποὺ τέλος σ' ἀράζουνε στὸ ἀριστερὸ λουβί. Ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ λουβὶ ὡς στὴν ἀριστερὴ τὴν κοιλίτσα δὲν εἶναι παρὰ ἕνα πήδημα. Ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ τὴν κοιλίτσα ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός, καθὼς δείχνει ἡ σαΐτα, ὡς μέσα στὸ σωληνάρι τὸ σημαδεμένο μὲ τὰ ψηφιὰ ΑΟ. Ἀφτὸ παρασταίνει τὴν Ἀορτή, ποὺ τὴν εἶδες πρὶν στοῦ ἀρνιοῦ τὴν καρδιά. (Ἀχν. 5, Ao). Γιὰ ἐφκολία εἶναι ἐδῶ παραστημένη σὰ νὰ χωρίζεται σὲ διὸ κλάδους, μὰ τὸ ξηγήσαμε πρὶν, καὶ πρέπει νὰν τὸ θυμᾶστε, πὼς ἀληθινὰ δὲν εἶναι ἔτσι χωρισμένη, παρὰ βγάζει πολλοὺς κλάδους μεγάλους καὶ μικρούς. Παίρνοντας ὅμως τὴ ζουγραφιὰ ὅπως εἶναι, πὲς πὼς ταξιδέβουμε μέσα στὸ Α. Ἀκολουθῶντας τὴ σαΐτα καὶ τρέχοντας μέσα ἀπὸ ἀρτηρίες ποὺ ὅσο πᾶνε μικραίνουνε, φτάνουμε τέλος σὲ τριχωπὲς κάπου — εἴτε στὸ δέρμα εἴτε σὲ κανένα ποντίκι εἴτε σὲ κόκκαλο εἴτε στὸ μιαλὸ — μ' ἕνα λόγο παντοῦ κατὰ τὸ ἀπάνου μέρος τοῦ κορμιοῦ. Ἀπὸ τὶς τριχωπὲς μπαίνουμε στὶς φλέβες, ποὺ ἀφοῦ πολλές τους σμίξουνε φτιάνοντας ἔτσι ὁλοέ να μεγαλύτερους κορμούς, μᾶς φέρνουν τέλος στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ξεκινήσαμε, δηλαδὴ στὴν ἀπάνου κούφια φλέβα ΑΚΦ. Ἂν εἴχαμε τραβήξει τὸν ἄλλο δρόμο Α', θὰ περνούσαμε τριχωπὲς κάπου κατὰ τὸ κάτου μέρος τοῦ κορμιοῦ ἀντὶς τὸ ἀπάνου, καὶ θὰ γυρίζαμε ἀπὸ τὴν κάτου κούφια φλέβα ΚΚΦ ἀντὶς τὴν ἀπάνου. *Ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ δεξὺ λουβί, ὅπιο δρόμο κι' ἂν πάρεις, πάντα ξαναγυρίζεις στὸ δεξὺ λουβί, καὶ στὸ τοξίδι σου πάντα θὰ διαβεῖς τ' ἀκόλουθα μέρη μὲ τὴ σειρά δεξὺ λουβί, δεξιὰ κοιλίτσα, πλεμονικιὰ ἀρτηρία, ἀρτηρίες, τριχωπὲς καὶ φλέβες τῶν πλεμονιῶν, πλεμονικιὰ φλέβα, ἀριστερὸ λουβί, ἀριστερὴ κοιλίτσα, ἀορτή, ἀρτηρίες, τριχωπὲς, καὶ φλέβες κάπου στὸ κορμὶ, κι' ἔπειτα ἀπάνου ἢ κάτου κούφια φλέβα.* Ἀφτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς κυκλοφορίας.

Ἔχουμε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο νὰ ποῦμε. Ἀπὸ τόσους μεγάλους κλάδους, τοὺς περισσότερους ἀσημάδεφτους, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἀορτὴ πρὸς τὸ κάτου μέρος τοῦ κορμιοῦ, διὸ εἶναι σημαδεμένοι κι' ἀξίζουν κάπια προσοχή.

Ὁ ἕνας εἶναι μεγάλος κλάδος πηγαίνοντας αἷμα στὸ σωληνάρι Θα, ποὺ στὸ ἀχνάρι μας παρασταίνει τάχα τὸ στομάχι, τ' ἄντερα, καὶ μερικὰ ἄλλα ὄργανα. Ὁ κλάδος ἀφτὸς, καθὼς κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι κλάδοι τῆς ἀορτῆς, χωρίζεται σὲ μικρὲς ἀρτηρίες, κι' ἀφτὲς πάλι σὲ τριχωπὲς, ποὺ σμίγοντας γίνουνται φλέβες καὶ φτιάνουν τέλος μιὰ μεγάλη φλέβα, τὴν *Ξώθυρη* ποὺ λέν, σημαδεμένη στὸ ἀχνάρι μὲ τὰ ψηφιὰ ΞΦ. Μὰ τὸ περίεργο εἶναι πὼς ἀφτὴ ἡ φλέβα δὲν πηγαίνει, ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες, ἴσια νὰ σμίξει τὴν κούφια, παρὰ τραβᾶ πρὸς τὸ συκῶτι, κι' ἐκεῖ χωρίζεται σὲ μικρότερες καὶ πάντα μικρότερες φλέβες, ὡς ποὺ λιανίζεται σὲ ὁλόκληρο δίχτι τριχωπές. Ἀφτὲς οἱ τριχωπὲς πάλι ξαναμαζέβουνται καὶ καταντοῦνε φλέβες, καὶ τέλος μορφώνουν τὸ μεγάλον κορμό, ποὺ λέγεται *Συκωτικιὰ Φλέβα* (ΣΦ) καὶ ποὺ κάνει ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάνει ἡ ξώθυρη, δηλαδὴ βγαίνει ἴσα στὴν κούφια φλέβα.

Ὁ ἄλλος κλάδος τῆς ἀορτῆς ποὺ εἴπαμε πάει ἴσια στὸ συκῶτι, καὶ λέγεται *Συκωτικιὰ Ἀρτηρία* (ΣΑ). Ἐκεῖ λιανίζεται μέσα στὸ συκῶτι σὲ μικρὲς ἀρτηρίες κι' ἔπειτα σὲ τριχωπὲς, ποὺ σμίγουν τὶς τριχωπὲς τῆς ξώθυρης καὶ φτιάνουν ἕνα σύστημα, ἀπ' ὅπου πηγάζουν οἱ συκωτικὲς φλέβες. Ἔτσι βλέπεις πὼς πολὺ σημαίνει σ' ἕνα κόκκινο σφαιρουλάκι ποὺ ταξιδέβει τὸ κάτου μέρος τῆς ἀορτῆς Α[1], τὸ τί δρόμο θὰ πάρει, ἃ θὰ τραβήξει δηλαδὴ πρὸς τὸν κλάδο ποὺ πηγαίνει στὸ θρεφτικὸ ἀβλάκι, ἢ ἴσια ὁμπρὸς πρὸς κανέναν κλάδο ποὺ πηγαίνει, νὰ ποῦμε, σὲ κάνα μέρος τοῦ σκελιοῦ. Ἂν τραβήξει τὸ δέφτερο δρόμο, τότες, ἀφοῦ περάσει δίχτι τριχωπὲς, γλήγορα μπαίνει μέσα στὴν κούφια φλέβα καὶ παίρνει τὸ δρόμο τῆς καρδιᾶς. Ἂν ὅμως στρίψει πρὸς τὸ θρεφτικὸ ἀβλάκι, τότες, ἀφοῦ περάσει τριχωπὲς καὶ μπεῖ στὴν ξώθυρη, θὰ βρεῖ πὼς πρέπει ἀκόμα νὰ περάσει ἄλλο δίχτι τριχωπὲς πρὶν κατορθώσει νὰ διαβεῖ τὴ συκωτικιὰ φλέβα καὶ νὰ μπεῖ στὴν κούφια.

Ἀφτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ δρόμος τῆς κυκλοφορίας. Δεξὺ πλεβρὸ τῆς καρδιᾶς, πλεμονικιὰ ἀρτηρία, πλεμονικιὲς τριχωπὲς, πλεμονικιὰ φλέβα, ἀριστερὸ πλεβρὸ τῆς καρδιᾶς, ἀορτή, τριχωπὲς κάπου, ἕνα ἢ διὸ δίχτια, κούφια φλέβα, δεξὺ πάλι πλεβρὸ τῆς καρδιᾶς. Κανένα σφαιρουλάκι δὲν περνᾶ ἀπὸ τὸ δεξὺ στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς καρδιᾶς χωρὶς νὰ διαβεῖ τὶς πλεμονικὲς τριχωπές. Μήτε μπορεῖ νὰ περάσει ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ στὸ δεξὺ μέρος τῆς καρδιᾶς χωρὶς νὰ διαβεῖ μερικὲς τριχωπὲς σὲ κάπιο μέρος τοῦ κορμιοῦ· κι' ἂν τύχει μάλιστα νὰ στρίψει πρὸς τὸ στομάχι, πρέπει νὰ διαβεῖ διπλὸ δίχτι, κι' ὄχι ἕνα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ

ΠΟΝΟΣ

Ἀνάθεμά με ἃ δὲν πονῶ κι' ἃ δὲν ἀναστενάζω !
Πονῶ, καὶ γύρα μου πονᾶν καὶ κλαῖν ὅλα τὰ πάντα.
Κλαίει τ' ἀστεράκι τ' οὐρανοῦ καὶ σιγοσβεῖ θλιμένο,
Λυπητερὰ κι' ἀνάκουστα στενάζει τ' ἀκρογιάλι,
Κάποιο παράπονο πικρὸ σκορπάει παντοῦ τ' ἀγέρι.
Καὶ ξεχειλίζει ὁ πόνος μου καὶ σκέπει ὅλην τὴν πλάση,
Κι' ἀνατρομάζουν τ' ἄψυχα, κι' ἀργεῖ νὰ ξημερώσει...
Ποῦ θἄβρω τὴν παρηγοριὰ καὶ τῆς ψυχῆς τὸ χάδι;
Κάθουμαι νὰ συλλογιστῶ τὰ μάτια τὰ γλυκά σου,
Τ' ἀγγελικό σου τὸ κορμί, τὴν τόση ἀγαθοσύνη—
Μὲ πνίγει τ' ἀναφυλητὸ καὶ τῆς πικριᾶς ἡ λαύρα...
Ὁ πόνος μένα γέννησε κι' ἀνάθρεψεν ἡ πίκρα,
Οἱ Μοῖρες δὲ μὲ μοίρωσαν, μὰ μοῦδωσαν τὸ θρῆνο,
Κ' οἱ Λύπες μὲ νανούρισαν στὸν πρῶτο μου τὸν ὕπνο.
Σὲ καταριέμαι, ἔρμη ζωή, ποὺ τὶς χαρὲς μοῦ κρύβεις,
Κι' ἀνοίγεις μου τὴν ἀγκαλιὰ γιὰ πλάνεμα καὶ δάκρι.
Ὡσὰν τρανὸς ἀνυφαντὴς ὁ καρδιοκόπος πόθος,
Ξαπλώνει ὁλοῦθε μέσα μου τὸ μαῦρο του τὸ δίχτι,
Κι' ὅλο πονῶ κι' ὅλο πονῶ, κ' εἶναι βαθὺς ὁ πόνος..
Ἀνάθεμά με ἃ δὲν πονῶ, καὶ τρισανάθεμά με!

ΡΙΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

μοῦ τὸ δηγήθηκεν ὁ σορὸς Γωβρύας· εἶπεν ὅτι, τὸν καιρὸ ποῦ πέρασε ἀποδῶ ὁ Ξέρξης, ὁ παπποῦς του καὶ συνονόματός του σταλμένος στὴ Δῆλο γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ νησὶ τοῦτο, ὅπου γεννήθηκαν οἱ δυὸ θεοὶ, 8) ἔμαθεν ἀπὸ κάποια χαλκένια πιτάκια, ποῦ τἄφεραν ἀπὸ τοὺς ὑπερβόρειους ἡ Ὤπη κι ὁ Ἑκάεργος 9) ὅτι ἡ ψυχὴ ἅμα χωριστῇ ἀπὸ τὸ σῶμα πηγαίνει στὸν ἄγνωρο τόπο κάτω στὴν ὑπόγεια κατοικία, ὅπου εἶναι τὰ παλάτια τοῦ Πλούτωνα, ὄχι κατώτερα ἀπὸ τὰ παλάτια τοῦ Δία, ἕνεκα ποῦ ἡ γῆς βρίσκεται στὴ μέση τοῦ κόσμου κι ὁ οὐρανὸς εἶναι σφαιρωπὸς, ποῦ ἡ μισή του σφαῖρα ἔλαχε στοὺς οὐράνιους θεοὺς κ' ἡ ἄλλη μισὴ στοὺς θεοὺς τοῦ κάτω κόσμου, ὄντας οἱ πρῶτοι ἀδέρφια κ' οἱ ἄλλοι παιδιὰ ἀδερφιῶν. Καὶ τὰ μπροστοπόρτια τοῦ δρόμου, ποῦ φέρνει στοῦ Πλούτωνα, εἶναι κλεισμένα μ' ἀμπάρες καὶ κλειδιά· κι ὅταν ἀνοιχτοῦν αὐτὰ παρουσιάζεται ὁ ποταμὸς Ἀχέροντας κ' ὕστερ' ἀπὸ τοῦτον ὁ Κωκυτός, ποῦ πρέπει νὰ τοὺς διαβοῦμε γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν τόπο τοῦ Μίνου καὶ τοῦ Ραδάμανθη, ποῦ λέγεται κάμπος τῆς ἀλήθειας.

Στὸ μέρος τοῦτο κάθουνται οἱ κριτάδες, ποῦ ξετάζουν καθένα ἀπὸ τοὺς ἐρχάμενους ποιὰ ζωὴ πέρασε καὶ σὲ ποιὲς δουλιὲς ἀφιέρωσε τὸ κορμί του. Νὰ εἰπῇ βέβαια ψέματα εἶναι ἀδύνατο. Ὅσοι τὸ λοιπὸν ὁδηγήθηκαν στὴ ζωή τους ἀπὸ τὸν καλὸ θεὸ τοποθετοῦνται στὸν τόπο τῶν ἐνάρετων, ὅπου ὅλο τὸν καιρὸ εἶναι πλούσιο τὸ κάρπισμα κάθε λογῆς πωρικῶν κι ἀναβρύζουνε γερομάννες καθάριου νεριοῦ, κ' εἶναι ἄπειρα λειβάδια στολισμένα μὲ λογῆς-λογῆς λουλούδια καὶ συναναστροφὲς φιλόσοφων καὶ θέατρα γιὰ τοὺς ποιητάδες καὶ χοροὶ διθυραμβικοὶ καὶ μουσικὲς, καὶ διασκέδασες εὐχάριστες καὶ τραπέζια μοναχοτοιμαζούμενα καὶ χαρὰ ἀμόλευτη ἀπὸ λύπη καὶ γλυκιὰ ζωή· γιατὶ μήτε χειμῶνας δυνατὸς, μήτε ζέστη ὑπάρχει ἐκεῖ, παρὰ φυσάει μαλακὸ ἀγεράκι ἀνακατωμένο μὲ γλυκιὲς ἀχτίδες ἥλιου. Ἐδῶ εἶναι κάποια πρωτοκαθεδρία γιὰ τοὺς κατηχημένους τὰ μυστήρια καὶ σὲ κεῖνο τὸ μέρος γιορτάζουν τὶς ἅγιες τελετές. Πῶς λοιπὸν δὲ θ' ἀπολάψῃς τὴν τιμὴν αὐτὴ πρῶτος ἐσύ, ποῦ συγγενεύεις μὲ τοὺς θεούς; Καὶ λένε πῶς ὅταν ὁ Ἡρακλῆς κι ὁ Διόνυσος κατέβηκαν τὸν παλιὸ καιρὸ στὸν Ἅδη, σ' αὐτὸ τὸ μέρος διδάχτηκάν τὰ μυστήρια, καὶ πῆραν ἀπὸ τὴ Θεὰ τῆς Λεψίνας τὸ θάρρος γιὰ τὸ ταξίδι τους σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Μὰ ὅσοι πέρασαν τὴ ζωή τους μ' ἔργατα κακά, σέρνουνται ἀπὸ τὶς Ἐριννύες στὸ σκότος καὶ στὸ χάος, ἀφοῦ περάσουν ἀπὸ τὸν Τάρταρο, ὅπου εἶναι ὁ τόπος τῶν ἄθεων καὶ πιθάρια τῶν Δαναίδων ἀγιόμιστα καὶ δίψα τοῦ Τάνταλου καὶ σωθικὰ τοῦ Τιτυοῦ καὶ πέτρα ἀδιάκοπα κυλιούμενη τοῦ Σίσυφου, ποῦ μόλις φτάσῃ στὸ τέλος ξαναρχίζει τοὺς κόπους του· ἐδῶ οἱ ἄθεοι γλυφούμενοι ὁλοτρόγυρα ἀπὸ θεριὰ καὶ καιγούμενοι ἀδιάκοπα μὲ φωτιὲς τῶν Ποινῶν καὶ βασανιζούμενοι μὲ κάθε λογῆς βασανιστήρια, παιδεύουνται μὲ παντοτινὲς τιμωρίες.

Αὐτὰ ἄκουσα ἐγὼ ἀπὸ τὸ Γωβρύα· μὰ ἐσύ, Ἀξίοχε, μπορεῖς νὰ τὰ καλοστοχαστῇς· γιατὶ ἐγὼ σερνούμενος ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ στὰ ἐνάντια, τοῦτο μονάχα ξέρω καλά: ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ὁλότελ' ἀθάνατη καὶ κείνη ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦτον εἶναι καὶ χωρὶς λύπη. Κ' ἔτσι ἢ στὸν ἀπάνω ἢ στὸν κατω κόσμο πρέπει νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος. Ἀξίοχε, ἀφοῦ ἔζησες ἐνάρετα.

ΑΞΙΟΧ. Ντρέπουμαι νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτα Σωκράτη· γιατὶ εἶμαι τόσο πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ νὰ φοβᾶμαι τὸ θάνατο, ὥστε τώρα καὶ τὸν ἀποθυμάω δυνατά· τόσο καὶ τούτη ἡ ὁμιλία καὶ κεῖνα ποῦ εἶπες γιὰ τὸν οὐρανὸ μ' ἔχουνε κατατείσει καὶ καταφρονῶ πιὰ τὴ ζωή, ἀφοῦ θὰ πάω σὲ καλύτερη κατοικία. Καὶ τώρα ἥσυχα θὰ σκεφτῶ μονάχος μου τὰ ὅσα μοῦ εἶπες, μὰ ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεσημέρι θὰ μοῦ ξαναρθῇς. Σωκρατη.

ΣΩΚΡ. Θὰ κάμω κατάπῶς λές· κ' ἐγὼ ξαναπηγαίνω γιὰ τὸν περίπατό μου στὸ Κυνόσαργες, ἀπ' ὅπουθε μὲ φώναξαν κ' ἤρθα ἐδῶ.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

---

8) Ἡ Ἄρτεμη κι ὁ Ἀπόλλωνας.
9) Ἡ Ἄρτεμη κι ὁ Ἀπόλλωνας.